

Prvi pride po potu star, doslužen vojak. „Ali je to človek?“ vpraša volk. — „Nè,“ odgovori lisjak, „ta je nekđaj bil človek.“

Drugi, ki pride mimo, bil je deček, ki je šel v šolo. „Ali je ta človek?“ vpraša zopet volk. — „Nè,“ odgovori lisjak, „ta še le pozneje postane človek.“

Tretji, ki pride mimo, bil je lovec s puško dvocevko preko rámena in z lovskim nožem za pasom. Lisjak reče volku: „Ali ga vidiš? zdaj prihaja človek; daj! poskusi se ž njim, jaz otidem ta čas domóv v svoj brlog.“

Volk se zakadi proti človeku. Ko ga lovec ugleda, reče sam v sebi: „Škoda, da nisem nabasal kroglice svinčenke v puško!“ Vender poméri in ustreli kroglice volku v gobec. Volka je hudo zašegetalo, zakremžil je obraz, ali vender ni izgubil poguma, nego skočil je proti človeku. — Zdajci ustreli lovec drugič. Volk se ne briga za bolečine, nego še dalje se zaletava v človeka. Zdaj potegne lovec nož iz nožnice in udriha po volčji glavi, da se je kri eurkoma vlila iz nje in volk tuleč pobegne k lisjaku.

„Nu, brate!“ reče lisjak, „kako se ti dopade človek; ali ga si zmagal?“ — „Jojmina!“ odgovori volk, „nikoli bi se ne bil mislil, da ima človek tolike moči. Najpred je vzel dolgo palico z rámena, pihnil vanjo, in pri tej priči mi je nekaj čudnega priletelo v obraz, da me je po vsem telesu zašegetalo. Potlej je vzel drugič palico, pihnil vanjo, in zagromelo mi je po ušesih, kakor blisk in grom. In kadár sem prišel prav blizu do njega, potegnil si je rebro iz telesa, ter ž njim udrihal po meni, da me je takój kri oblila ter bi bil skoraj obležal na mestu.“ — „Nič družega nisi, nego grd bahač,“ odvrne mu lisjak, „ker mnogo si upaš a storiti ne moreš ničesar.“

(Po „Grimmu“ prel. F. H.)

—x—

Pomagaj si sam.

Plemenito srce je v vseh okolnostih življenja, tudi v največjih težavah in bridkosti človeku najboljši tovariš. Plemenito srce si zna hitro pomagati iz vseh neugodnosti. A kdor si zna pomagati sam, ta prestopi tem laže bédó in bridkosti.

Ne prepuščaj se sreči in ne zanašaj se nikoli preveč na njo, ker sreča ti lahko v istem trenutku hrbet pokaže, kadar bi je najbolj potreboval.

Tudi na prijatelje se ti ni zanašati v nesreči, saj znaš, da nesreča prijatelje je.

Zatorej pomagaj si sam! Bodi čvrst in prenašaj vsako nevoljo z udanostjo v voljo božjo, in Bog ti bode pomagal.

Mnogo jih je, ki si v nesreči ne znajo pomagati ter si bridkosti in bolečine le povečujejo. A kdor pozna samega sebe in ima plemenito srce, našel bode v vsakej bédi in nesreči hitro pomoč, ter se bode zmagonosno izbavil vsake nevarnosti.

Tone iz gošče.

—x—